

ITYÖL
LISEN
SÄJÄT

Käyntiosoite:
Mikonkatu 8 A, 6. krs
00100 Helsinki

Postiosoite:
PL 421, 00101 Helsinki

Puhelin:
09 131 521

Sähköposti:
sttk@sttk.fi

Johdanto

Suomen lainsäädäntö ei tunne itsensätyöllistäjää. Lain näkökulmasta työtä tehdään vain yrittäjänä, työsuhteisena työntekijänä tai virkasuhteessa. Itsensätyöllistäjiltä puuttuu myös yhtenäinen määritelmä. Heistä puhutaan yksinyrittäjinä, ammatinharjoittajina, freelancereina tai toimeksiantosopimuksella työskentelevinä. Joukossa on sekä yrittäjyyden tietoisesti valinneita että olosuhteiden pakosta itsensä työllistäneitä. Monet työskentelevät työntekijää vastaavassa asemassa, mutta yrittäjän riskillä.

Koska itsensätyöllistäjät ovat hankalasti määriteltävä ryhmä, heillä on riski päätyä väliinputoajiksi. Ongelmat liittyvät turvaan, toimeentuloon ja oikeuteen neuvotella työn ehdoista tasavertaisesti. Kilpailuoikeuden näkökulmasta itsensätyöllistäjät ovat yrityksiä. Ammattiliitot eivät siis voi neuvotella heidän työehdoistaan tai työtilaisuuksistaan. Useimmat itsensätyöllistäjät ovat kuitenkin neuvottelutilanteessa epätasa-arvoisessa asemassa työn tilaajatahoon nähden.

Monien ammattiliittojen jäsenenä on myös yrittäjiä. Osalle jäsenyys on arvokas jo ammatti-identiteetin tai ammatillisen koulutuksen vuoksi. Moni liitto on myös täydentänyt palvelujaan yritystoimintaan liittyvällä neuvonnalla. Itsensätyöllistäjien aseman ja palkkauksen kehittämiseksi heille tulisi kuitenkin sallia aito oikeus järjestäytymiseen ja kollektiiviseen etujen ajamiseen.

Työ muuttuu ja muutoksen hallitsemiseksi tarvitaan selkeitä sääntöjä. Jokainen työpaikka ja mielekkääksi koettu työn tekemisen tapa on arvokas. Itsensätyöllistäjien kohdalla ratkaisut ovat löydettävissä, kun muistamme, mikä erottaa yrittäjän työntekijästä. Selvää on, että itsensätyöllistäjien määrä tulee työmarkkinoilla lisääntymään. Ratkaistavaksi jää, miten yhteiskuntamme rakenteet muuttuvat vastamaan tämän ryhmän olemassaoloon. Samalla on syytä pohtia, miten suuri yhteiskunnallinen potentiaali tämän ryhmän luovuudessa ja rohkeudessa piileekään.

Itsensätyöllistäjä, yrittäjä vai työntekijä?

Suomen lainsäädännön lähtökohta on jako yrittäjään ja työntekijään. Yrittäjä vastaa vain työn lopputuloksesta. Hinnoittelu, työtehtävät, asiakkaat, työnteon paikka ja -aika ovat yrittäjän vapaasti valittavissa. Lisäksi yrittäjä päättää, tekeekö työn itse vai teettääkö sen toisella. Yrittäjälle kuuluu näiden valintojen tuottama voitto tai tappion riski. Työntekijä taas työskentelee henkilökohtaisesti kokoaikaisessa, vakituisessa työsuhteessa työnantajan ohjeiden ja valvonnan alaisena. Nämä tyyppitapaukset eivät enää vastaa työelämän nykytilaa. Yrittäjyyden ja työsuhteen välimaastoon syntynyt itsensätyöllistäjien ryhmä ei ole selkeästi sijoitettavissa osaksi kumpaakaan määritelmää.

Rajanveto yrittäjän ja työntekijän välillä on nykyisen lainsäädännön puitteissa vaikeaa. Kolmannen kategorian luominen tuskin parantaisi tilannetta, vaan tekisi sen jopa aiempaa epäselvemmäksi sekä työn tarjoajalle että tekijälle. Ongelmatapauksissa verottajan, sosiaaliturvan ja työlainsäädännön vaatimukset yllättäisivät todennäköisesti osapuolet aivan kuten nykyisinkin.

Näennäisyrittäjyys

Jopa viidesosa itsensätyöllistäjistä kokee joutuneensa yrittäjän asemaan vastoin omia toiveitaan tai olosuhteiden pakosta. Viidennes myös tekisi työtään mieluummin palkattuna työntekijänä, mikäli se olisi mahdollista.

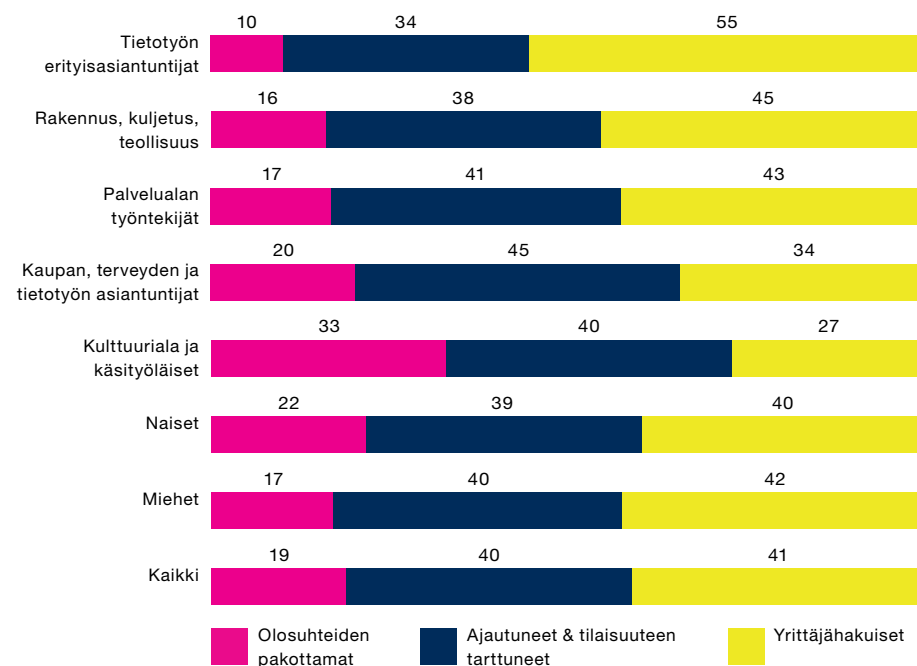
Näennäisyrittäjyys on itsensätyöllistämiseen liittyvä negatiivinen ilmiö. Usein työn suorittaja päätyy palkkatyöstä itsensätyöllistäjäksi työnantajan aloitteesta tai vaatimuksesta. Taustalla voi olla työnantajan halu säästää kustannuksissa palkkatyötä ulkoistamalla.

Jokainen itsensätyöllistävä henkilö neuvottelee itse palkkionsa. Ansiotaso saattaa jäädä vastaavaa työsuhteista työtä alhaisemmaksi, jos esimerkiksi sivukulut eivät sisälly palkkioon. Silti itsensätyöllistäjä vastaa yleensä yksin esimerkiksi veroista ja sosiaaliturvamaksuista sekä sairausloman, vanhempainvapaan tai työttömyysajan toimeentulosta. Usein vailla vaadittavaa tietämystä ja osaamista. Vaihtelevan työajan sopimukset, osa-aikaisuus tai 0-sopimukset yhdistettynä määräaikaishakuisuuteen siirtävät myös epäoikeudenmukaisella tavalla yrittäjäriskiä työntekijän ja sosiaaliturvajärjestelmän maksettavaksi.

Itsensätyöllistäjä voi myös olla tosiasiallisesti riippuvainen yhdestä työnantajasta, joka paitsi ohjaa ja valvoo työntekoa, myös määrää sen hinnan. Tällöin tilaajataholla on työnantajan direktio-oikeuteen verrattavissa oleva määräysvalta työn tekemiseen, eikä itsensätyöllistäjän toiminta tai neuvotteluasema vastaa yritystoiminnan kriteerejä.

Kuvio 1.

Itsensätyöllistäjät sukupuolen ja ammattiryhmän mukaan. (%)

Lähde: Tilastokeskus

Sopiminen työn ehdoista

Itsensätyöllistäjät luetaan Suomessa yrittäjiksi, joten he jäävät työehtosopimusten soveltamisalan ulkopuolelle. Työehtosopimuksilla sovittuja työehtoja, kuten vähimmäispalkkaa, ei sovelleta itsensätyöllistäjien ja toimeksiantajien välisissä sopimussuhteissa.

Työmarkkinoilla sopimustoiminnan osapuolet eivät ole tasaveroiset. Työntekijän katsotaan olevan työsuhteessa heikommassa asemassa työnantajaan nähden ja työehdoista voidaan sopia kollektiivisesti työntekijän neuvotteluaseman vahvistamiseksi. Suomen kilpailulainsäädännön kartellisäännökset taas kieltävät yritysten keskinäiset sopimukset hinnoista. Omaa työpanostaan myyvällä itsensätyöllistäjällä on kuitenkin tosiasiallisesti äärimmäisen heikot edellytykset aiheuttaa merkittäviä markkinavääristymiä.

Itsensätyöllistäjät putoavat siis määritelmien väliin ja heiltä jää puuttumaan toisaalta kollektiiviseen sopimiseen liittyvä toimentulon suoja, toisaalta vapaaseen yritystoimintaan liittyvä mahdollisuus määritellä työnsä hinta.

Kilpailulainsäädännön rajoitukset

EU:n kilpailulainsäädännön tulkinta ja itsensätyöllistäjän määritelmä estävät itsensätyöllistäjien mahdollisuudet sopia työehdoistaan kollektiivisesti. EU:n kilpailulainsäädäntö koskee kaikkea taloudellista toimintaa, eikä sitä ole sidottu yrityksen käsitteeseen tai toimijan oikeudelliseen muotoon. Taloudelliseksi toiminnaksi taas katsotaan tuotteiden ja palveluiden tarjoaminen tietyillä markkinoilla.

Kilpailulainsäädäntö kieltää sellaiset yritysten väliset sopimukset, yritysten yhteenliittymien päätökset sekä yritysten yhdenmukaistetut menettelytavat, jotka voivat estää, rajoittaa tai vääristää jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Lisäksi sopimukset, jotka suoraan tai välillisesti vahvistavat osto- tai myyntihintoja tai muita kauppaehtoja, ovat kiellettyjä. On siis katsottu, että itsensä työllistäjillä ei lähtökohdaisesti ole mahdollisuutta sopia kollektiivisesti esimerkiksi hintasuosituksista. Ammattiliitot voisivat kuitenkin tukea itsensätyöllistäjiä oman työn hinnoittelussa tarjoamalla esimerkiksi tietoa työn keskimääräisistä kuluista sekä tarjoamalla apuvälineitä työn hinnan määrittelyyn.

Kun itsensätyöllistäjiä edustavien järjestöjen mahdollisuutta toimia kollektiivisina neuvottelijoina on rajoitettu, myöskään työn vähimmäisehdoista tai vähimmäispalkkioista ei voida antaa ohjeistusta. Ammattiliitot ovatkin esittäneet, että itsensätyöllistäjät tulkittaisiin kilpailulainsäädännön puitteissa osana työmarkkinoita, jolloin myös heidän työnsä vähimmäisehdoista voitaisiin neuvotella kollektiivisesti.

Tanskan ja Saksan mallit

EU:n jäsenvaltioista Tanska ja Saksa ovat mahdollistaneet itsensätyöllistäjille kollektiivisen neuvotteluoikeuden tietyin edellytyksin.

Tanskassa henkilö on työoikeudellisesti joko työntekijä tai yrittäjä. Itsensä työllistäjät kuuluvat työmarkkinoiden kolmanteen ryhmään, jolla tarkoitetaan taloudellisesti riippuvaisia työntekijöitä, freelancereita sekä vain muutamia toimeksiantosuhteita omaavia yksinyrittäjiä. Mainitut ryhmät voivat olla jäsenenä alakohtaisissa ammattijärjestöissä.

Esimerkiksi freelancerit ovat järjestäytyneet alakohtaisiin ammattiliittoihin ja voivat neuvotella sopimuksia minimipalkkioista. Yksittäisten työnantajien kanssa voidaan neuvotella standardisopimuksista. Esimerkkejä kollektiivisopimuksista on erityisesti luovilla aloilla. Mainitut sopimukset antavat jäsenilleen suojaa, jos he jäävät tavanomaisten työehtosopimusten soveltamisalan ulkopuolelle.

Saksassa suomalaista itsensätyöllistäjän käsitettä vastaa yksinyrittäjä, jolla ei ole työntekijöitä palveluksessaan. Ryhmä on merkittävä osa työvoimaa ja järjestäytyminen tapahtuu alakohtaisesti yhdistystasolla. Myös osa ammattiliitoista ajaa taloudellisesti riippuvaisten henkilöiden ja yksinyrittäjien etuja. Kollektiivinen sopiminen on mahdollista niillä henkilöillä, jotka ovat palkansaajan kaltaisessa suhteessa työnantajaan. Kollektiivisia sopimuksia on tehty esimerkiksi media-alalla.

Muissa EU-maissa itsensätyöllistäjien problematiikkaa on korjattu lainsäädäntöitse lähinnä sosiaaliturvanäkökulmasta. Työlainsäädännön ulkopuolelle on muodostettu uusi työn suorittajien ryhmä, jonka määrittely on luotu sosiaaliturva- tai verolakien pohjalta. Käytännössä se tarkoittaa, että lainsäädäntö siunaa työn teettämisen myös työlainsäädäntöä heikommilla ehdoilla.

Järjestäytymisvapaus

Työntekijöiden järjestäytymisvapaus on tunnustettu muun muassa kansainvälisen työjärjestö ILO:n järjestäytymisvapautta koskevassa sopimuksessa (N:o 87) sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjassa (12 ja 26 art.). ILO:n järjestäytymisvapauskomitean käytännön mukaan myös itsensätyöllistäjällä tulee olla mahdollisuus kuulua liittoon.

Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisukäytännön mukaan järjestäytymisvapaus sisältää myös oikeuden ajaa työntekijöiden oikeuksia neuvottelemalla ja sopimalla kollektiivisesti työsuhteen ehdoista. Myös EU:n perusoikeuskirjan artikkelit järjestäytymisvapaudesta ja työehdoista neuvottelemisesta tulee ottaa huomioon järjestäytymisvapauden ja kilpailuoikeuden välistä suhdetta arvioitaessa.

Työn imu

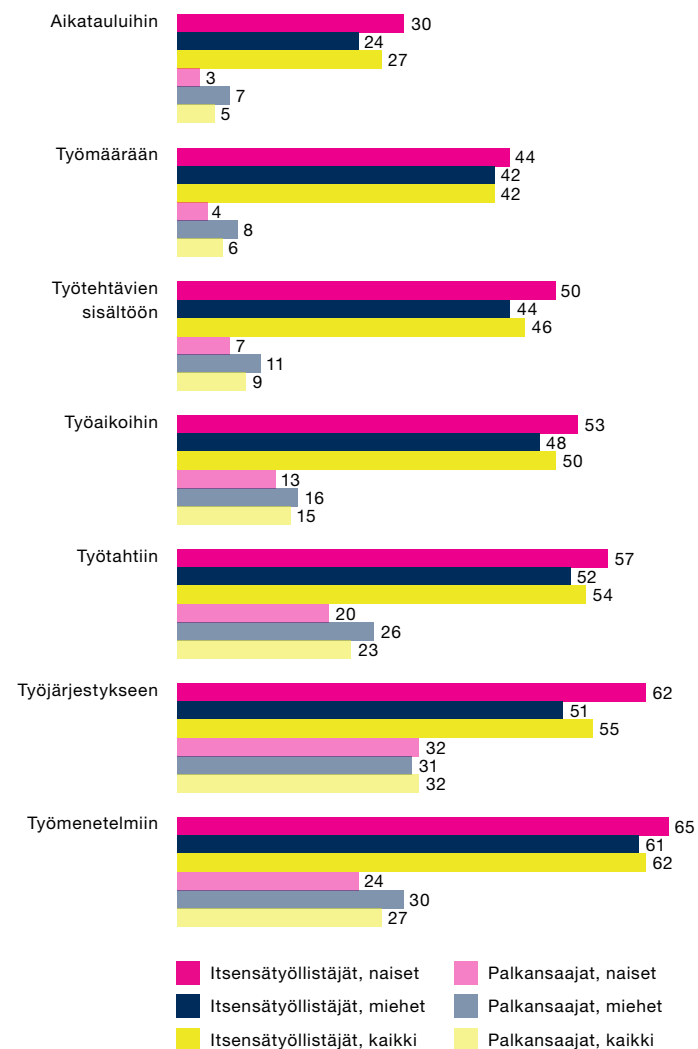
Itsensätyöllistäjät kokevat työssään yleisesti innostusta ja vahvaa motivaatiota. Työn imu on parempi kuin palkansaajilla keskimäärin. Myös kehittymismahdollisuudet koetaan positiivisemmin. Itsensätyöllistäjät arvostavat työnsä vapautta, itsenäisyyttä ja vaikutusmahdollisuuksiaan.

Samalla itsensätyöllistäjien työ on kuormittavampaa kuin palkansaajien ja sitä tehdään enemmän. Keskimäärin itsensätyöllistäjät tekevät kolme tuntia pidempää viikkoa kuin palkansaajat. Joka neljäs itsensätyöllistäjä tekee yli 50 tunnin työviikkoa. Toisaalta joka viides itsensätyöllistäjä on osa-aikatyössä. Työn kuormittavuutta aiheuttaa erityisesti työpäivien venyminen sekä vaikeudet pitää vuosilomaa tai sairauslomaa. Myös työn ja perheen yhteensovittamisen hankaluudet kuormittavat itsensätyöllistäjiä enemmän kuin palkansaajia.

Monet itsensätyöllistäjät tekevät työtä yksin, ilman työyhteisön tukea. Kilpailu asiakkaista voi haitata verkottumista samalla alalla toimiviin kollegoihin. Esimerkiksi säännöllinen täydennyskoulutus, työtehtävien kehittyminen, tiedon

Kuvio 2.

Vaikutusmahdollisuudet työn eri osatekijöihin, itsensätyöllistäjät ja palkansaajat sukupuolen mukaan. (%)

Lähteet: Tilastokeskus, Itsensätyöllistäjät, 2013. Työolotutkimus, 2013.

jakaminen ja kokemusten vaihtaminen ovat asioita, joista työsuhteessa toimivat työntekijät pääsevät parhaimmillaan nauttimaan työpaikallaan. Oman alan verkostot voisivat toimia itsensätyöllistäjien tukena esimerkiksi työhön liittyvän kuormituksen hallinnassa, sijaistuksissa ja asiakkaiden eteenpäin ohjaamisessa. Ammattiliitoilla voisi tulevaisuudessa olla rooli verkostojen luojana ja täydennyskoulutuksen tarjoajana.

Yrittäjät tekevät vain vähän sopimuksia työterveyshuolosta. Työterveyslaitos on kehittänyt myös yksinyrittäjille sopivia, kevyempiä ja samalla edullisempia palvelumalleja, joiden soisi yleistyvän. Itsensätyöllistäjien jaksamiseen, työuran pituuteen sekä sosiaaliturvan tasoon ja rahoitukseen vaikuttaa se, kuinka hyvin he jaksavat työssään. Sairaslomien ja ennenaikaisten työkyvyttömyyseläkkeiden ehkäisy on tärkeässä asemassa.

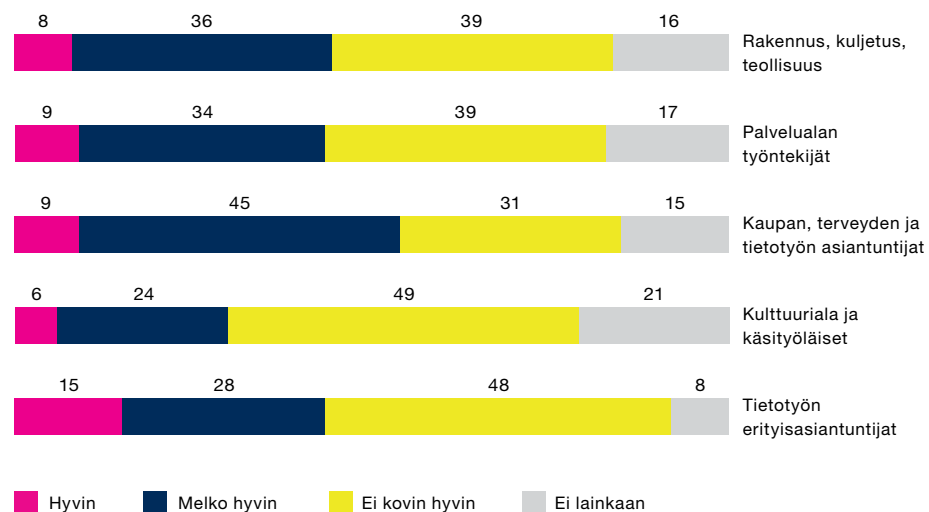
Sosiaaliturva

Koska itsensätyöllistäjät eivät ole työsuhteessa, he vastaavat itse oman sosiaaliturvansa järjestämisestä. Osalla itsensätyöllistäjistä on sosiaaliturvaan liittyviä ongelmia. Olemassa olevat työ- ja virkasuhteeseen tai yrittäjätööhön perustuvat sosiaaliturvajärjestelmät ovat sovellettavissa yhdenvertaisesti myös valtaosaan itsensätyöllistäjistä. Erillistä sosiaaliturvajärjestelmää ei siksi ole tarpeen luoda. Sen sijaan yrittäjien sosiaaliturvaan liittyvälle tiedolle ja neuvonnalle on kysyntää.

Itsensätyöllistäjät ovat hyvin heterogeeninen joukko, jonka työn tekemisen tapa sekä työstä saadut ansiot vaihtelevat. Ansiosidonnainen sosiaaliturva ei auta, jos työansiot jäävät pieniksi. Tämä on tilanne noin kolmanneksella itsensätyöllistäjistä, joiden tulot ovat verojen jälkeen korkeintaan tuhat euroa kuukaudessa.

Kuvio 3.

"Kuinka hyvin tiedätte millaisiin sosiaaliturvaetuuksiin olette yrittäjänä oikeutettuja." Itsensätyöllistäjät ammatin mukaan. (%)

Lähde: Tilastokeskus.
Itsensätyöllistäjät, 2013.

Yksityiskohtat kuntoon

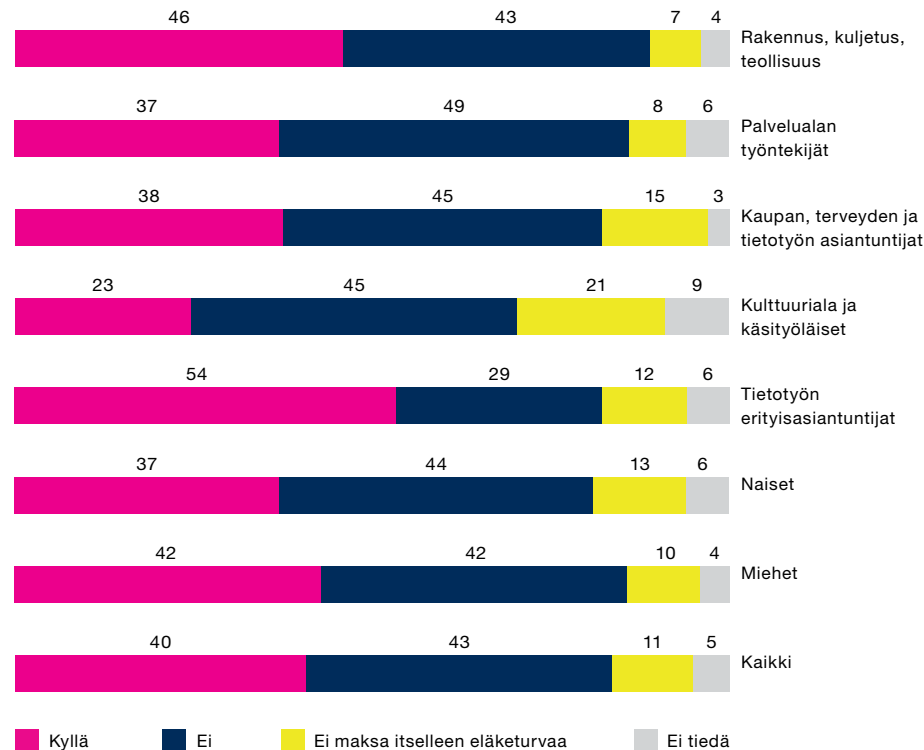
Itsensätyöllistäjien eläketurva on osin ongelmallinen. Lyhyitä toimeksiantoja tekevät freelancerit jäävät kokonaan sen ulkopuolelle, sillä yrittäjän eläkevakuutuksia ei sovelleta alle neljä kuukautta kestävään työhön. Järjestelmää on kuitenkin kehitetty ja esimerkiksi apurahansaajien eläkevakuuttamisen epäkohtia on korjattu.

Toimeksiantosuhteiden eläkevakuuttamisessa pitäisi noudattaa työntekijöitä koskevaa eläkelainsäädäntöä. Muutos parantaisi lyhytkestoisia toimeksiantotoita tekevien eläketurvaa ja muuta ansiosidonnaista sosiaaliturvaa. Samalla se vähentäisi taloudellista houkutinta teettää työtä työsuhteen sijasta toimeksiantosuhteessa.

Itsensätyöllistäjien työttömyysturvaa voidaan parantaa järjestelmän yksityiskohtia korjaamalla. Luovassa ja esityksellisessä työssä on nykyjärjestelmässä erityinen työssäoloehdotus, joka olisi syytä ulottaa myös yli kuukauden pituisiin työsuhteisiin. Sovitellun päivärahan myöntämisessä taas huomioidaan nykyisin ennen työttömyyttä tehtyjen teosten tekijänoikeustulot. Käytännöstä luopuminen olisi perusteltua.

Kuvio 4.

"Maksatteko itsellenne mielestänne riittävää eläketurvaa?"
Itsensätyöllistäjät sukupuolen ja ammattiryhmän mukaan. (%)

Lähde: Tilastokeskus.
Itsensätyöllistäjät, 2013.

Yrittäjän määritelmässä kehitettävää

Yrittäjyys muuttuu ja siksi myös yrittäjän määritelmää pitää kehittää. Kapea määrittely aiheuttaa ongelmia esimerkiksi työttömyysturvavakuuttamisessa, kun ihmi-

set eivät työskentele vain yhdessä työmuodossa. Sama ihminen voi tehdä samaa työtä esimerkiksi osa-aikaisena määräaikaisena työntekijänä ja sivutoimisena itsensätyöllistäjänä. Vuoroin hän työskentelee työsuhteessa, vuoroin omaan lukuunsa yrittäjätöissä.

Omien oikeuksien ja velvollisuuksien selvittäminen on tällaisista pienistä päätöksistä koostuvassa työnteossa monimutkaista ja haastavaa. Vero-, sosiaaliturva- tai työlainsäädännön tutkiminen ei välttämättä tule työn suorittajan mieleen pääasiallisen huolen kohdistuessa työn ja toimeentulon hankkimiseen.

Yrittäjien työtulojen alivakuuttaminen on varsin yleistä, mikä johtaa alhaiseen lakisääteiseen työeläketurvaan ja muuhun ansioturvaan. Tilannetta joudutaan usein paikkaamaan muulla sosiaaliturvalla. Itsensätyöllistäjien eläke- ja ansioturvan kannalta olisikin tärkeintä vakuuttaa työtulot asianmukaisesti. Suomessa yrittäjien sosiaaliturva on ansio- ja perusturva huomioon ottaen kohtuullisen kattavaa. On perusteltua, että yrittäjät rahoittavat oman sosiaaliturvansa jatkossakin itse.

Verotus

Itsensä työllistäjien toimeentuloa voitaisiin parantaa nostamalla arvonlisäverottoman yritystoiminnan alarajaa. Silloin liikevaihdoltaan pienten yritysten verotus ei olisi niin ankaraa. Vuoden 2016 alusta arvonlisäverottoman yritystoiminnan alaraja on 10 000 euroa ja verohuojennusta voi hakea, jos elinkeinotoiminnan liikevaihto on 10 000 – 22 500 euroa vuodessa.

Suomen liittyessä EU:hun sovittiin liittymissopimuksissa arvonlisäverottoman toiminnan alarajaksi 10 000 euroa. Jos arvonlisäverottoman yritystoiminnan alarajaa halutaan nostaa, se vaatii EU:lta luvan. Suomen tulisi hakea EU:lta lupaa nostaa alaraja 15 000 euroon vuodessa. Nykyisen huojennuksen ylärajaa pitäisi nostaa samassa suhteessa alarajan kanssa. Tämä takaisi, että itsensätyöllistäjien verotus kevenisi nykyisestä, mutta kilpailutilanteen vääritymiltä välttyttäisiin. Muutos ei myöskään vähentäisi valtion verotuottoja kohtuuttomasti.

Arvonlisäverotuksen maksuperusteisuus antaisi itsensätyöllistäjien arvonlisäveron maksuun joustavuutta tilanteissa, joissa elinkeinotoiminnasta ei tilapäisesti ole tuloja.

Työllisyys

Itsensätyöllistäjät muodostavat kuusi prosenttia kaikista työllisistä. Heitä on Suomessa noin 150 000. Tämä on määränä iso. Jos työllisyys heikkenisi saman verran, alentaisi se työllisyysastetta kuusi prosenttiyksikköä.

Suomeen tarvitaan tulevina vuosina 150 000 – 250 000 uutta työpaikkaa. Tavoite on kunnianhimoinen, mutta välttämätön. Työttömyyden kustannukset julkiselle taloudelle ovat huimat. Jos työttömyys kasvaisi 150 000 hengellä, hintalappu olisi neljä miljardia euroa. Ilman itsensätyöllistäjiä olisi myös kansakunnan kestävyysvaje suurempi.

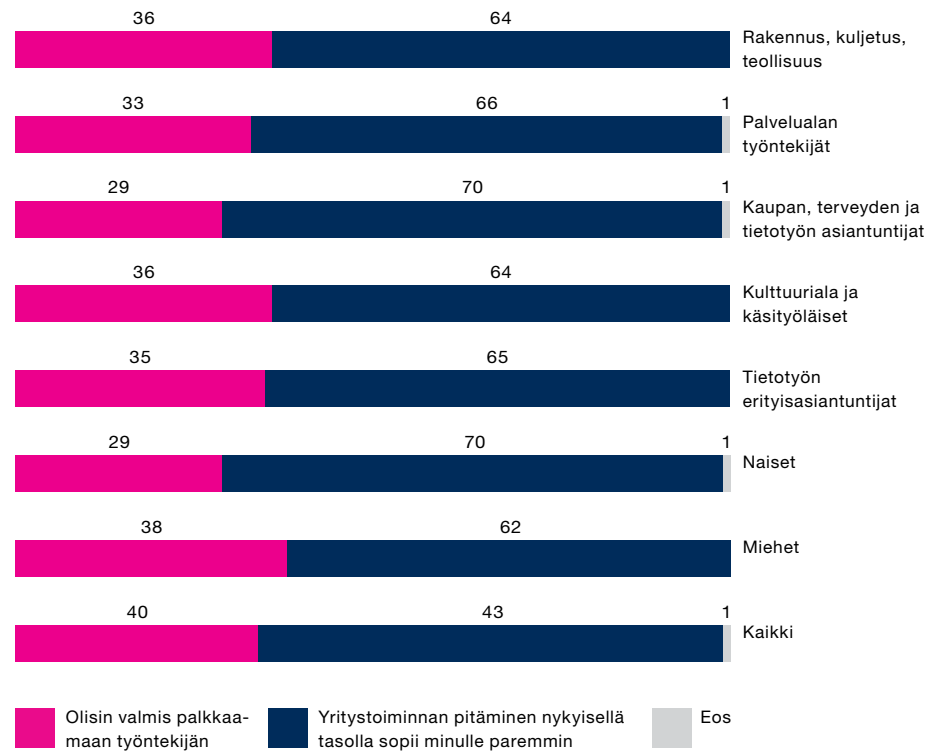
Jos itsensätyöllistäjistä neljäsosa työllistäisi itsensä lisäksi toisen työntekijän, se nostaisi työllisyysastetta yhden prosenttiyksikön. Työllistävien yritysten määrässä ei ole ollut havaittavissa kasvua, päinvastoin määrä on hienoisessa laskussa. Myöskään enemmistö itsensätyöllistäjistä ei harkitse toisen työntekijän palkkaamista.

Itsensä työllistäjien ryhtyminen työnantajaksi parantaisi arvioiden mukaan julkisen talouden tilaa miljardilla

eurolla. Itsensätyöllistäjiä pitäisikin aktiivisesti kannustaa työllistämään. Yksi mahdollistava keino voisi olla esimerkiksi määräaikainen tuki ensimmäiseen ulkopuolisen työntekijän palkkaamiseen

Kuvio 5.

Halukkuus palkata työntekijä. Itsensätyöllistäjät ammattiryhmän ja sukupuolen mukaan. (%)

Lähde: Tilastokeskus.
Itsenätyöllistäjät, 2013.

Korjaussarja

1. Itsensätyöllistäjän ja yrittäjän määritelmän tulee olla sama kaikessa lainsäädännössä alasta riippumatta. Työntekijä on tunnistettava työntekijäksi samoilla kriteereillä työlainsäädännössä, verotuksessa ja sosiaaliturvassa.
2. Lainsäädännön yrittäjäyysmääritelmää pitää kehittää joustavammaksi, jotta esimerkiksi useissa eri työmuodoissa samanaikaisesti työskentelevien turva voidaan varmistaa.
3. Työsopimuslakia pitää muuttaa lisäämällä siihen olettamana, että henkilökohtaista työsuoritusta edellyttävää sopimusta pidetään työsopimuksena.
4. Työsopimuslaissa pitää huomioida kansainvälisten työjärjestöjen työsuhdetta koskeva määritelmä, jossa mainitaan riippuvuus- ja alistussuhteen olemassaolo.
5. Yrittäjien sosiaaliturvaan liittyvää tietoa tulee olla tarjolla enemmän. Työtulojen asianmukainen vakuuttaminen on tärkeää eläke- ja ansioturvan kannalta.

6. Freelancereiden vähäiset toimeksiantotyöt tulisi voida vakuuttaa työntekijän eläkevakuutuksen mukaisesti.
7. Itsensätyöllistäjille tulee sallia vastaava oikeus kollektiiviseen etujen ajamiseen kuin työntekijöille.
8. Suomen pitää hakea EU:lta lupaa nostaa arvonlisäverottoman yritystoiminnan alaraja 15 000 euroon vuodessa.
9. Arvonlisäverotuksen maksuperusteisuus pitää toteuttaa. Se joustavoittaa työllistäjien arvonlisäveron maksua, jos elinkeinotoiminnasta ei tilapäisesti ole tuloja.
10. Itsensätyöllistäjiä pitää kannustaa työllistämään kehittämällä määräaikainen tuki ensimmäisen ulkopuolisen työntekijän palkkaamiseen.

Lähteet:

–

Työvoiman käyttötapojen ja työn tekemisen muotojen muutostrendejä selvittävän ja kehittävän työryhmän väliraportti TEM 16/2012.

Itsensä työllistäjät -vertailuselvitys. Sosiaaliturvan, kilpailulainsäädännön ja työsopimuslainsäädännön soveltaminen Tanskassa, Ruotsissa, Saksassa, Iso-Britanniassa ja Virossa. TEM 8/2013.

Luovilla aloilla työskentelevien ja muiden itsensä työllistävien sosiaaliturvatyöryhmän raportti STM 34/2013.

Itsensätyöllistäjät Suomessa 2013 – polku yrittäjäksi, työolot, toimeentulo ja sosiaaliturva, Anna Pärnänen, Hanna Sutela. Tilastokeskus 2013.

STTK:N JÄSENLIITOT

Ammattiliitto Nousu ry
www.nousu.org

Ammattiliitto Pro
www.proliitto.fi

Erityisalojen Toimihenkilöliitto ERTO
www.erto.fi

Julkis- ja yksityisalojen toimihenkilöliitto Jyty
www.jytyliitto.fi

Kirkon alat
www.kirkonalat.fi

Liiketalouden Liitto LTA
www.liiketaloudenliitto.fi

Meijerialan ammattilaiset MVL
www.mvl.fi

METO — Metsäalan Asiantuntijat
www.meto-ry.fi

Palkansaajajärjestö Pardia
www.pardia.fi

Rakennusinsinöörit ja -arkkitehdit RIA
www.ria.fi

Suomen Erityisteknisten Liitto SETELI
www.seteli.fi

Suomen Konepäällystöliitto SKL
www.konepaallystoliitto.fi

Suomen Laivanpäällystöliitto SLPL
www.seacommand.fi

Suomen lähi- ja perushoitajaliitto SuPer
www.superliitto.fi

Suomen Palomiesliitto SPAL
www.palomiesliitto.fi

Tehy
www.tehy.fi

Vakuutusväen Liitto VvI
www.vvl.fi

TOIMIHENKILÖKESKUSJÄRJESTÖ

www.sttk.fi